

МОЛОДИЙ КОМУНАР

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Вівторок, 25 жовтня 1983 року

№ 127 (3322).

Ціна 2 коп.

ДО 40-РІЧЧЯ ВИЗВОЛЕННЯ КІРОВОГРАДСЬКОЇ
ВІД НІМЕЦЬКО-ФАШИСТСЬКИХ ЗАГАРБНИКІВ

ПАМ'ЯТЬ ПОДВИГУ НАРОДНОГО

В ці жовтєві дні петрівчани відзначають знаменну подію — 40-річчя визволення району від німецько-фашистських загарбників.

Відсвяткувати цю дату прибуло майже 200 ветеранів — визволителів району з 40 міст і сіл Радянського Союзу. Серед них — колишній командир 214-го стрілецького полку генерал армії Герой Радянського Союзу Микола Іванович Яценко.

Ветерани зустрілися з трудовими колективами, побували у Петрівській середній школі, райлікарні, відвідали районний краєзнавчий музей, де демонструвалася пересувна виставка обласного краєзнавчого музею.

Тут представлено більш як 100 експонатів.

З 3 жовтня 1943 по 6 березня 1944 року на території району точилися запеклі бої, в яких брали участь воїни 18-го танкового корпусу генерала В. П. Полозкова, 20-го танкового корпусу генерала Н. Г. Лазарева, 5-го механізованого корпусу, які входили до складу 5-ї гвардійської танкової армії генерал-полковника П. О. Ротмистрова, 34-го, 42-го гвардійських полків 13-ї гвардійської Полтавської ордену Леніна Червонопра-

порної стрілецької дивізії під командуванням гвардії генерал-майора Г. В. Байладова, 209-го, 211-го, 214-го гвардійських стрілецьких полків 73-ї гвардійської Червонопрапорної Сталінградської-Дунайської стрілецької дивізії під командуванням Героя Радянського Союзу генерал-лейтенанта С. А. Козака (які входили до складу 7-ї гвардійської армії генерал-лейтенанта М. С. Шумилова).

У кровопролитних боях за визволення району загинуло смертю хоробрих 9085 радянських воїнів. У районі живуть десятки фронтовиків. Петрове до березня 1944 року було прифронтовим тилом радянських військ. Мешканці селища всіма силами допомагали воїнам. 80 петрівців нагороджено медаллю «За доблесну працю у Великій Вітчизняній війні 1941—1945 рр.».

Петрове стало першим районним центром Кіровоградської області, який було визволено від німецько-фашистських окупантів.

19 жовтня відбулося відкриття меморіалу у селі Зелене присвяченого пам'яті воїнів 5-ї гвардійської танкової армії — екіпажу легендарного Т-34, командиром

якого був сержант І. Дунаєв. Експозицію відвідало близько тисячі людей. Серед них учні, мешканці районного центру, ветерани. Цього ж дня у школах району було проведено уроки мужності, в Петрівській середній школі відкрито кімнату бойової слави.

... Тани Дунаєва першим увірвався в село, де фашистське командування згуртувало значні сили, знищив 15 автомашин, один танк, протитанкову гармату, 146 ворожих солдат. В нерівному бою безстрашний екіпаж загинув...

Під час мітингу ветерани — учасники визволення району, схвилювано говорили про важкі втрати, які завдав радянський народ у роки Великої Вітчизняної війни, про радість перемоги, про бажання нашого народу жити і працювати в мирі і закликали молодь бути завжди готовими стати на захист нашої соціалістичної Вітчизни.

С. КАРЛАШ,
завідуючий фондами
обласного музею комсомольської слави.
Петрове—Кіровоград.

Після закінчення Бобринецького профтехучилища комсомолец Володимир Базилевський працює механізатором у колгоспі імені Тельмана Компанієвського району. Працює добре. Особливо поназав він себе на вивезенні гички з бурякової плантації.
Фото Л. МИРГОРОДСЬКОГО.

СУБОТНИК

Комсомольський внесок

Більше 100 юнаків і дівчат—працівників райспоживспілки, РЕС, райлікарні, вузла зв'язку та інших організацій міста Бобринця — дружно і організовано вийшли на комсомольський суботник. Вони працювали на будівництві універмагу районного центру і продемонстрували приклади комуністичного ставлення до праці.

Члени комсомольської організації колгоспу імені Свердлова з повною віддачею працювали на своїх робочих місцях. І де б не працювала молодь — в автогаражі, на нагатуванні кормових буряків, на тракторній бригаді чи молочно-варній фермі — всюди домоглася високих виробничих показників.

Копти, зароблені в день ударної праці, перераховано у фонд суботника.

Г. ПОЛИЩУК,
секретар комсомольської організації колгоспу імені Свердлова.

Під девізом ударної праці

Більшість членів ВЛКСМ комсомольської організації колгоспу «Вітчизна», яка складається із 105 комсомольців, під час суботника працювала на своїх робочих місцях. Двадцятьєро з них — на збиранні кормового буряка. На агрегатах РК-6 і БМ-6 швидко і якісно прибрали поле комсомольці Володимир Химич і Віктор Науменко. Корені автомашинною ГАЗ-53 вивозив член ВЛКСМ Василь Івасюк.

Чітка взаємодія і відповідальність за доручену справу у роботі комсомольців стали гідним прикладом для їхніх товаришів.

Колгосп імені Петровського. Головною турботою сільських трудівників у день суботника стали ремонт і впорядкування приміщення молочнопарної ферми № 3.

Успішно справилися з цим завданням комсомолки доярки Тетяна Лисенко, Галина Тонкодубова, Людмила Попова, водій Анатолій Статкевич.

С. ІВАЩЕНКО,
завідуючий відділом комсомольської організації Долинського райкому ЛКСМУ.

МЕНЕ вразило те, що Віктор Сівач пам'ятає точну дату приходу на Заваллівський графітовий комбінат — 4 вересня. Вразило, бо з тих пір минуло рівно десять років, а ще тому, що людина здатна пам'ятати або святі, або якісь особливі дні. Для більшості початок трудової діяльності просто відповідальна пора в житті, а для Віктора Сівача, слюсаря по ремонту обладнання збагачувальної фабрики, цей день став своєрідним святом.

Ремонтний цех тісно зв'язаний з усіма цехами комбінату. Про несправність на будь-якій ділянці повідомляють перш за все в ремонтний. Звідти до місця поломки поспішає бригада. Віктору, як і його товаришам, доводиться розбирати та ремонтувати механізми, що вийшов із ладу, а потім проводити монтажні роботи. «Приємно, — зізнається Віктор, — коли своїми руками повертаєш до життя цілу ланку складного виробництва, що вийшло з ладу. Приходиш, усе стоїть, ніби вмерло. Починаєш, як лікар простукувати, оглядати кожну деталь, кожний гвинтик. Та й поломки бувають різні. Іноді доводиться і тиждень витратити на виготовлення складної деталі, підгонку і монтування її. Але коли монтаж закінчено і оператор іде до пульта, щоб включити всі механізми, серце

зрадливо завмирає — а раптом не запрацює. Минає хвилина, друга і, наче хворий після штучного дихання, починають оживати шестерні, блоки, двигуни, стрілки амперметрів... Поступово наростає робочий гул машини. Лише тепер, коли конвейєр почав «дихати» і працювати, можна повертатися у

ЄДИНО ПРАВИЛЬНА ДОРОГА

НАШ СУЧАСНИК

ремонтний цех за нашим завданням».

Ось така робота у Віктора. По тому, як хлопець розповідає про неї, відчувається, що людина знайшла свою єдину і правильну дорогу в житті. А йшов Віктор до своєї професії не зовсім традиційно. Якби після школи хтось сказав, що він стане слюсарем, ніколи б не повірив. А вже із сьомого класу мріяв стати вчителем фізкультури. В думках бачив себе тільки серед дітей. Та доля розпорядилась по-іншому. До педагогічного Віктор не вступив, а щоб не втрачати стажу, пішов працювати на графітовий комбінат. Потім служба в рядах Радянської Армії. Після неї повернувся на

комбінат, але ще з думкою про інститут.

Було це через пірроку. У ремонтному цеху утворювали бригади, які виконували різні завдання. Віктор потрапив у бригаду, що повинна була за місяць змонтувати маленький асфальтовий завод для місцевих потреб. Буд- матеріали, розчин і все

першого наставника О. А. Третьяка — в минулому слюсаря, а тепер майстра. Адже Олександр Архипович не лише показував, як краще виготовити ту чи іншу деталь, а й вчив вірності і відданості своїй справі.

На запитання, в чому ж секрет такого високого виробітку, Віктор усміх-

нувся і сказав: «У мене секретів немає. Досвід плюс висока кваліфікація, от і все. За рахунок цього на виготовлення певної деталі іде менше часу. А в зекономлений час виробляється більше продукції». Та Віктор не сказав ще й про те, що кожного разу після одержання завдання йому необхідно добре подумати, виявити, так би мовити, творчий, щоб знайти найоптимальніший варіант при обточуванні деталі.

Та Віктор уміє не лише працювати. Встигає він виконувати і громадську роботу. Як заступник секретаря комсомольської організації ділянки він відповідає за спортивно-масову роботу. Віктор — завзятий любитель футболу, член збірної комбіна-

ту. На всіх змаганнях, в яких бере участь збірний комбінату, Віктор грає у нападі. Ось і в день нашої зустрічі під час обідньої перерви Віктор з товаришами говорив про останні приготування до матчу з командою автоцеху. Гра мала відбутися після роботи. Хоч Віктор і прищепив багатьом товаришам любов до футболу, все ж таки цей вид спорту поступається перед шашками. Це улюблена гра всього цеху. Під час обідньої перерви робітники поспішають до великого столу під навісом, який стоїть біля приміщення цеху. Тут за якихось п'ятнадцять хвилин розгортаються такі баталії... Та й про футбол можна поговорити за шашками.

Після матчу Віктор поспішає додому, бо дружина Олена давно чекає його допомоги. Ще вчора вони домовились, що цього дня консервуватимуть помідори. Віктор знає, що, як завжди, на його долю випаде вся «технічна» робота, а за технологією буде слідкувати Олена. У Олени та Віктора дві дочки. Старшій п'ять років, молодшій — рік.

Обробіток невеликого городу Сівачі вважають активним відпочинком. Тут вони вирощують картоплю, цибулю. Часто на город виходять працювати всією сім'єю.

О. ПАХОЛЮК,
Гайворонський район.

ПІСЛЯ ВИСТУПУ «МК»

«ЦІ ТОВАРИ ЗАБЕРУ ДЛЯ СЕБЕ»

Так називалась опублікована у газеті 30 липня минулого року кореспонденція, де йшлося про по-

рушення правил радянської торгівлі (приховування товарів першої необхідності під прилавком, продаж спиртних напоїв неповнолітнім) окремими продавцями продовольчих магазинів Бобринецької райспоживспілки.

Ось що відповів редакції виконуючий обов'язки голови правління районного споживчого товариства П. О. Дзержанюк: «Критичний репл було обговорено

на загальних зборах працівників прилавка. За продаж спиртних напоїв неповнолітнім виняток продавців оштрафовано. За приховування товарів у магазині № 121 села Кіровоградського правління райспоживспілки прийняло постанову: клопотати перед профкомітетом Куйбишевського роздрібно-торгівельного підприємства про зняття продавців Г. П. Коєтенко з роботи»

* * *

у матеріалі «Чув дзвін, та не знає, де він», розміщеному у «Молодому комунарі» від 15 вересня вказувалося на те, що працівники фабрики індушниту та ремонту одягу, які мешкають в гуртожитку Олександрійського медучилища, часто порушують правила проживання в гуртожитку.

Як повідомив нам за-

ступник голови міськвиконкому В. К. Глущенко, працівники фабрики поселені у гуртожитку при погодженні з виконкомом міськради і міськкомом партії з метою закріплення кадрів в цій організації побутового обслуговування.

Згідно укладеного договору адміністрація медучилища має право попершій вимозі виселити працівників «Індушниту».

КОМСОМОЛОМ ВИХОВАНІ

«ТАКИЙ ВІН, СЕКРЕТАРСЬКИЙ ХЛІБ...»

З секретарем комсомольської організації радгоспу «Петрівський» Світланю Дудою ми познайомилися напередодні звітно-виборчих комсомольських зборів. Уже сім років підряд — бо саме стільки обирали її комсомольці радгоспу своїм ватажком — проводить вона такі збори, а щоразу хвилюється як вперше. Це ж на них виставлять комсомольці оцінку її роботи за рік, на них піде серйозна розмова про те, настільки цікаво жилося і працювалося їхній комсомольській організації. А щоб так було, не жаліє Світлана ні сил, ні часу.

— Редакція отримує листи, автори яких розповідають про комсомольських ватажків, їхній авторитет, успіхи, стиль роботи. Але, на жаль, дуже мало у редакційній пошті листів від самих секретарів, де б вони розмірковували з приводу свого, так би мовити, «секретарського хліба». Чим це пояснити, як ви думаєте, Світлано?

— Мабуть, скромністю ватажків, — це і є, думаю, одна із складових їхнього авторитету. А ще, очевидно, браком часу.

Часто, навіть не всі комсомольці знають, що їхній секретар приходить на роботу, коли ще нікого немає. Треба привести в порядок документацію, переглянути вчорашні зведення, помірковувати над якимось завданням, бо пізніше чекає безпосередня робота з молоддю — за порадою чи з проханням приходять комсомольці, почнуться чергові зустрічі, засідання, вирішення поточних справ...

Турботи, які не залишають навіть у хвилини відпочинку, пошук правильних рішень, уміння все встигнути, безсонні ночі... Такий він, наш секретарський хліб.

У розмові зі мною Світлана намагалася весь час говорити про інших і майже зовсім нічого про себе. Народилася на Волгоградщині, школу закінчила у Кіровограді, працювала токарем на заводі «Червона зір-

ка», потім вийшла заміж і переїхала у Петрівське. Живе і працює в радгоспі десять років, сім із них очолює комсомольську організацію. Народила двох дочок, в цьому році з відзнакою закінчила бухгалтерський факультет Кіровоградського технікуму механізації сільського господарства. З 1980 року — член КПРС. Ось, зрештою і все, що вважала за потрібне розповісти про себе С. Дуда.

Зате щедрими на епітети і похвали були її односельці, товариші по роботі. Доброзичлива, принципова, енергійна, весела, ініціативна, справедлива, уміє переконувати — такими були їх відгуки про Світлану. Недавнім з року в рік комсомольці радгоспу «Петрівський» обирають її своїм ватажком.

— Сім років — чималий відрізок часу для молодої людини. За цей час піросла і пішла до школи ваша Олечка, народилася Оксанка, а їх мама стала студенткою, потім дипломованим спеціалістом. Життя не стоїть на місці. Щось, можливо, радикально змінювалось і у вашій комсомольській роботі, чомусь вона вас навчила?

— Досвід моєї комсомольської роботи — це, якось мірою, мій життєвий досвід. Пам'ятаю, коли ми з чоловіком тільки переїхали сюди, познайомились з односельцями, найперше моє бажання було згуртувати молодь Петрівського,

здружити, об'єднати цікавими справами. У нас в селі тоді якраз почала забудувуватись вулиця Комсомольська — на ній і зараз живуть молоді робітники і спеціалісти радгоспу. Хотілося, щоб вона цілком відповідала своїй назві.

Раз запропонувала піти у похід. Підтримали, сподобалось. Потім організували вечір відпочинку, суботник, виїзд на природу. Почала займатися художньою самодіяльністю, підговорила і подруг. Ми, до речі, й зараз співаємо у вокальній групі «Степівчанка»... Відчула, що молодь якось потяглася до мене, тому й не стала відмовлятися, коли обрали мене секретарем комсомольської організації вперше.

Звичайно, багато чого змінилось в житті нашого села, радгоспу, комсомольської організації за ці роки. Та єдине, що я вважаю найважливішим, це те, що для мене і моїх товаришів-активістів Євдокії Кошмак, яка уже чотири роки очолює штаб «Комсомольського прожектора», гурткомсоргів Юлії Товт, Бориса Гнатиска, Валентини Ізюмської, Олександра Кривошея комсомольська робота стала органічною часткою нашого життя, а не просто дорученням.

— Світлано, чим, на вашу думку, вирізняються успішні роботи комсомольського ватажка?

— Успіхами моїх комсомольців. Щонайперше — трудовими. З місяця в місяць перевиконує свої соціалістичні зобов'язання комсомольсько-молодіжний колектив свинотоварної ферми відділку № 3, який очолює Галина Федуняк. На 140 процентів виконують змінні завдання події радгоспу Анатолій Апіксенко, Віктор Білий. Хіба могу я не гордитися їхніми успіхами? Або, скажімо, так. В суботу одружується наш комсомолец, тракторист Валентин Мірошніченко. Запевняю вас, що його особисте свято стане святом кожного з нас. Коли твоїй комсомольській організації живеється дружно, цікаво, весело — це, мабуть, і є успішні роботи секретаря.

Розмову вела Л. ЯРМОЛЕНКО.

Від автора. На звітно-виборчих зборах комсомольці знову обрали Світлану Дуду своїм ватажком. Восьмий раз підряд.

І сьогодні у вирі життя

Недавно Федору Івановичу Горбунову виповнилося 62 роки. Більше сорока він трудився на освітянській ниві, тридцять з них — у Знамянській середній школі № 2. Був учителем російської мови та літератури, завучем, директором. Учні любили його уроки: глибокі, серйозні. Понад три десятки випускників другої десятиріччя стали викладачами-філологами.

Відмінник народної освіти Ф. І. Горбунов був ректором міського народного університету педагогічних знань, тривалий час виконував обов'язки громадського лектора обласного інституту вдосконалення вчителів, передаючи великий життєвий досвід і вміння молодшим колегам. Учив інших і вчився сам.

Федір Іванович Горбунов — активний учасник партизанського руху на Кіровоградщині, брав участь у Корсунь-Шевченківській та Яссо-Кишинівській операціях. Давно відгрімилі переможні салюти, але страшна війна нагадала про себе: ветеран втрапив зір — даліся взнаки тяжкі поранення. Та не атратив Федір Іванович віри у свої сили, у те, що потрібен людям.

Лектора Ф. І. Горбунова у нашому місті знає кожен. Тематика його виступів різноманітна: «Образ комуніста у радянській літературі», «В. І. Ленін про молодь», «Радянська література у боротьбі за мир» та інші. Розповідає цікаво і змістовно, тому й лекції завжди проходять у невимушеному діалозі лектора з аудиторією.

Федір Іванович часто буває у рідній школі. З радістю зустрічається зі своїми учнями, колегами — поговорити є про що. Він і сьогодні у вирі життя, прагне віддати себе людям.

О. РЯБОШАПКА.
м. Знамянка.

Комсомольці і молодь Світловодського району активно включилися в соціалістичне змагання за гідну зустріч 65-ї річниці ВЛКСМ. Воно ще більшого розмаху набуло після червневого (1983 р.) Пленуму ЦК КПРС. Особлива увага приділяється питан-

об'єднання «Дніпроенергобудпром» (бригадир Д. Г. Пахомов, комсорг В. Сабінін). Молодіжний колектив зобов'язався в нинішньому році зекономити 15 тонн металу. За перше півріччя бригадою зекономлено 8 тонн металу на суму 1280 карбован-

ЕКОНОМІКА ПОВИННА БУТИ ЕКОНОМНОЮ

ПЕРЕДУСІМ — ДБАЙЛИВІСТЬ

ням підвищення продуктивності праці, економії сировини, матеріалів, енергоресурсів, зміцненню трудової дисципліни.

Особистий рахунок економії відкрили більше п'ятдесяти комсомольсько-молодіжних колективів. І кількість їх росте. Так, у серпні нинішнього року на комсомольських зборах КМК гаража колгоспу імені Чапаєва (гурткомсорг Валерій Анапенко) теж зобов'язався відкрити свій рахунок економії.

Особистий внесок в економію матеріалів вирішила зробити і комсомольсько-молодіжна бригада слюсарів-складальників цеху металоконструкцій заводу металоконструкцій ордена «Знак Пошани» виробничого

ців. Треба сказати, що комсомольці даного заводу задають тон у соціалістичному змаганні серед комсомольсько-молодіжних колективів не тільки об'єднання, а й міста в цілому.

Слід відзначити дбайливе використання сировини, матеріалів комсомольсько-молодіжним колективом відділу народного споживання цеху № 2 ордена Трудового Червоного Прапора заводу чистих металів імені 50-річчя СРСР (керівник Л. Болдовська, комсорг Л. Мірошніченко). Щокварталу кожну першу робочу зміну другого місяця КМК працює на зекономленій сировині й матеріалах.

Ю. КОЖЕМ'ЯКА.

Незабаром до ленинської кімнати Інгуло-Кам'янської середньої школи Новгородківського району зійдуться слухачі школи наукового комунізму і розпочнуться чергові заняття. Пропагандист А. О. Панченко ще раз перевіряє свою готовність до нього.

Фото С. ФЕНЕНКА.

Новгородківський район.

Молодість у землі Піровоградській

5.

Третій орден Леніна — почесна нагорода за освоєння цілини.

Давно переселилася в Державний музей революції цілинна палатка. А для комсомольців, поселенців нашого краю, які вже в березні 1954 року (відразу після лютого — березневого Пленуму ЦК КПРС) вийшли на освоєння цілинних земель, такі палатки були першою домівкою.

Групи комсомольців з усіх районів Кіровоградщини відбули тоді на цілину. Тільки з Бобринця відправилося понад 200 добровольців. Разом зі своїм бригадиром Іваном Кіндратовичем Виш-

невецьким у Тобольську МТС Тарнавського району Кустанайської області поїхала майже половина членів тракторної бригади Помічянської МТС Піщанообрідського району. Комсомольці та молоді трактористи цього колективу Іван Горбатенко, Борис Кисіль, Анатолій Станченко, Микола Сачок, Володимир Дорогий, Всеволод Олельченко, Петро Комаров написали до обкому комсомолу заяви: «Прошу записати мене добровольцем».

Популярною в ті часи стала пісня «Ідемо, друзі, в далеку краї...» Співали її й молоді хлібороби, які за півтислицями Кіровоградського обко-

му ЛКСМ України та тресту радгоспів прибули в радгосп «Дальний» Акмолінської (нині Цілиноградської) області. Очолював це господарство наш земляк, колишній директор радгоспу «Інгульський» Устинівського району Д. Нечитайло.

З настанням весняної потепління кіровоградці вивели в поле 20 тракторів, працювали з виключним ентузіазмом, бо запланували весною засіяти 27 тисяч гектарів землі. І не лише впералися з цим завданням, а й допомагали механізаторам сусіднього радгоспу «Жаніспай». Коли в жаниспайців знизилася температура, кіровоградці відрядили до сусідів ме-

ханізаторів п'яти тракторних бригад, допомогли підняти 3700 гектарів цілини.

На початку 1955 року в «Кіровоградській правді» був надрукований лист Д. Нечитайла. Він розповідав, як кіровоградці попрацювали першого року наступу на цілину. А закінчував листа так: «Цього року ми значно розширюємо посівну площу. Потреба в сівалках дуже велика. Просимо прискорити їх відправку».

«Ось вже незабаром рік, як ми покинули Олександрію і Кіровоград, — писав у листі до червонозорівців тракторист Первомайської МТС Безкарагайського району Павлодарської області П. Сорокін. — Тільки наша комсомольсько-молодіжна бригада скосила 10 тисяч гектарів і заскиртувала 30 тисяч центнерів сіна. Цього року значно збільшимо посівні площі. Все для цього є, а сівалок не вистачає. Механізатори нашої МТС ждуть допомоги від своїх земляків з «Червоної зірки».

На «Червону зірку» надходили десятки листів

з проханням допомоги. На початку 1955 року завод отримав важливе державне завдання — відправити цілинникам до 1 травня 14 тисяч сівалок.

У розробці невідкладних заходів, що сприяли виконанню завдання, разом з партійним комітетом брав участь і комі-

ва. На цих зборах домовилися за рахунок раціонального використання кожної хвилини, чіткої організації робочого місця, ритмічної подачі деталей до місця складання підвищити продуктивність праці. Викликали на змагання бригаду майстра С. Бланка. Щодня кращій бригаді вручали перехідний вимпел. За трудовим суперництвом цих колективів слідував весь багатотисячний колектив. На заводі з'явилися сотні нових верстатків виробництва. Йшли дні, тижні напруженої праці. Все нові й нові, навантажені сівалками, ешелони відходили із заводу. 28 квітня, на два дні раніше, ніж передбачалося, на платформу була завантажена 14-тисячна сівалка.

Директор радгоспу «Дальний» Д. Нечитайло від імені цілинників надіслав подяку червонозорівцям за дострокове відвантаження сівалок. Радгосп виконав план продажу хліба державі, а наступного року вже тільки пшениця в господарстві займала 31842 гектари. Бригада нашого зем-

29 ЖОВТНЯ — ДЕНЬ

НАРОДЖЕННЯ КОМСОМОЛУ

тет комсомолу. Були створені партійно-комсомольські групи, комсомольські пости, діяльність яких спрямували на розгортання соціалістичного змагання за перевиконання змінних завдань.

Комсорг Павло Кустриєв провів розмову з членами бригади першого механоскладального цеху майстра П. Пастухо-

